

[Dagmar Andreassen.]

ved. Men jeg vil nu alligevel sige, at da det udvalg, som ministeren henviser til, i 1968 besøgte området, besigtigede de, efter hvad jeg har fået oplyst, kun de boliger, som på det tidspunkt var overtaget af kommunen, og som var strengt forsømt, men ikke de boliger, som var købt af private, og hvoraf de, jeg har set, i hvert fald slet ikke i dag kan kaldes hverken saneringsmodne eller usunde; de er imidlertid også inddraget i saneringsplanen.

Men der kom noget helt nyt frem nu. På ingen af de meddelelser, jeg har set, har der stået, at der ville finde ekspropriation sted med deraf følgende erstatning til beboerne, og de har i hvert fald siden sidst i april i år ikke været klar over, at der fulgte en ekspropriation og en erstatning. De har levet i den overbevisning, at nu tog man uden erstatning deres boliger fra dem og lavede køkken og badeværelse til gaden, også når det kom til at vende mod syd, og stue mod gården, og det er altså stadig væk helt ufatteligt for mig, men jeg vil meget gerne have ministerens forklaring om, at det i hvert fald drejer sig om ekspropriationssager og ikke om, at man uden nogen form for erstatning tager noget fra beboerne.

Nu siger ministeren, at man kan klage. Ja, der er nogle, der har klaget, men der er andre dernede, der, så vidt jeg forstår, lever i dyb fortvivelse, fordi de simpelt hen ikke kender deres rettigheder, og man har ikke stillet juridisk bistand til rådighed for dem. Det er dog ikke noget, som den enkelte selv bør betale i sådan en sag.

Boligministeren (Hastrup): Hvor der i forbindelse med en saneringsplan er tale om ekspropriationer, tilkommer der selvsagt ejerne erstatning, om fornødent fastsat af en taksationskommission. Ved påbud om forbedring af ejendommen tilkommer der ejeren erstatning, hvis ombygningerne koster mere end den værdiforøgelse, som derved tilføres ejendommen, og her kan taksationskommissionen om fornødent også komme ind i billedet. Det er altså ejerne, der har erstatningskrav.

Må jeg så sige, at efter de oplysninger, der foreligger for mig, har boligkommissionen besigtiget alle huse i 4 af planens 7 etaper og kondemneret praktisk talt alle husene i det

pågældende område. Det er klart, at en omfattende saneringsplan også vil komme til at omfatte huse, om hvilke man kan sige at de ikke er kondemnabile, men for at gennemføre en sanering som en helhedsplan må de altså også tages med i betragtning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Orla Møller* til undervisningsministeren:

„Hvor langt er ministeren kommet med undersøgelsen af rationalisering og billigiggørelse af folkeskolebyggeriet?“

Skriftlig begrundelse:

I betænkning nr. 473 fra 1968 erklæres, at folkeskolernes samlede lokale behov langtfra er dækket. Skønsmæssigt anlås byggebehovet på dette tidspunkt for hele landet frem til 1975 at andrage ca. 2 milliarder kroner (i håndværkerudgifter). På denne baggrund oplyses i betænkningen, at ministeriet har påbegyndt en undersøgelse af skoleplanlægningen i 5 amtsråds kredse, og at denne undersøgelse agtes udstrakt til flere områder. I løbet af de ca. 2 års arbejde er der forhåbentlig indhentet erfaringer, der kan nyttiggøres i planlægningen af folkeskolens byggeri.

Orla Møller: Folkeskolen står i disse år over for en lang række problemer. Nogle af dem er måske af mindre væsentlig karakter, men en lang række er af meget stor betydning også for den udvikling, alle vore børn skal igennem i den danske folkeskole. Jeg skal ikke komme dybere ind på, hvad jeg finder er de væsentligste, men de pædagogiske og de strukturelle problemer, derunder også forholdene til hjemmene, er af overmåde betydning i disse år, og her er det væsentligt, at folkeskolen har den rigtige ramme. Dette er baggrunden for, at jeg har bedt undervisningsministeren om at få lidt at vide om, hvad undersøgelser, der har stået på nogle år, har vist på disse områder.

Der er et ganske enormt behov for skolebyggeri og for ændringer. Der er et ganske enormt behov for investering af penge, men der er også et ganske enormt behov for, at man kan finde former for skolebyggeri, der på en bedre måde end det traditionelle er i stand til at danne rammen om opvæksten og uddannelsen af de yngste i vort samfund,